

Sygn. akt X Ko 229/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, X Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Schab (spr.)**

SSO Anna Bator - Ciesielska

SSO Urszula Myśliwska

Protokolant prot. sąd. Anna Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2018r.

z urzędu sprawy D. S.

oskarżonego o czyn z art. 290 § 1 k.k.

w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 16 czerwca 2014 roku, sygn. II K 510/14

orzeka:

I. na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. wznowia postępowanie prawomocnie zakończone wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 16 czerwca 2014, sygn. II K 510/14

II. na podstawie art. 547 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w. uchyla wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 16 czerwca 2014 roku i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie wobec D. S.;

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X Ko 229/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 16 czerwca 2014 r. toczącym się pod sygn. II K 510/14 Sąd Rejonowy w Piasecznie uznał D. S. winnego popełnienia czynu z art. 290 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 7 miesięcy ograniczenia wolności, nakładając na oskarżonego na podstawie art. 34 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym. W dniu r. 26.08.2014 r. stwierdzono prawomocność ww. wyroku nakazowego.

Dnia 2 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Piasecznie, sygn.. akt. II K 510/14, wydał wyrok w sprawie współoskarżonych, którzy razem z D. S. dopuścili się czynu z art. 290 § 1 k.k. gdzie postępowanie umorzył. W trakcie przewodu sądowego okazało się, że wysokość szkody związana z przywłaszczeniem wyrębu drzewa sosna, brzoza, dąb wynosi 207, 59 zł a nie jak początkowo wskazano w akcie oskarżenia 2.677,07 zł.

Dnia 29 maja 2018r. przekazano akta sprawy do sądu okręgowego w celu rozważenia możliwości wszczęcia z urzędu postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie wystąpiła przesłanka z art. art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Zgodnie z tym przepisem postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowi przestępstwa lub nie podlega karze.

Z unormowania przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a wynika, że rozpoznawanie wniosku o wznowienie postępowania na tej podstawie ogranicza się wyłącznie do badania, czy po uprawomocnieniu się wyroku skazującego ujawniły się nowe fakty lub dowody, które wskazują na oczywistą lub wysoce prawdopodobną błędność wyroku zaskarżonego wnioskiem o wznowienie, czyli zachodzi co najmniej wysokie prawdopodobieństwo, że skazany pomimo prawomocnego przypisania mu przestępstwa nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. To prawdopodobieństwo powinno wynikać z nowych faktów lub dowodów ujawnionych po zakończeniu procesu, które nie były znane sądom pierwszej oraz drugiej instancji w chwili orzekania oraz stronom.

D. S. wyrokiem nakazowym z dnia 16 czerwca 2014 r. toczącym się pod sygn. II K 510/14 przed Sądem Rejonowym w Piasecznie został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 290 § 1 k.k. Po uprawomocnieniu się w/w wyroku, w toku prowadzonego innego postępowania w stosunku do pozostałych współoskarżonych przed Sąd Rejonowy w Piasecznie, sygn.. akt. II K 510/14 okazało się, iż czyn z art. 290 § 1 k.k. zarzucany oskarżonemu jest wykroczeniem z art. 120 § 1 k.w. gdyż wysokość szkody związana z przywłaszczeniem wyrębu drzewa sosna, brzoza, dąb wynosi 207, 59 zł a nie jak początkowo wskazano w akcie oskarżenia 2.677,07 zł.

W niniejszej sprawie ze względu na ujawnienie się nowych okoliczności już po uprawomocnieniu się wyroku, można stwierdzić z wysokim prawdopodobieństwem, iż D. S. nie popełnił zarzucanego mu w art. 290 § 1 k.k. czynu.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji.